

„Земно дѣте“, каза птицата, „по-нататъкъ не мога да те нося, затова слѣзъ и влѣзни въ двора на замъка на самовилитъ“.

Феба отвори вратата и видѣ малко пространство, пълно съ блѣскави свѣтлиничета; прѣзъ нея имаше завѣса, като дръпна завѣсата видѣ ясно освѣтлена зала, въ която само вили и джуджета танцуваха споредъ една лека и сладка птича пѣсень.

Прозрачните имъ крила лъщѣли като сребро, веселиятъ имъ смѣхъ приличаше на шуртението на нѣкое поточе, а тѣхните свѣтнали очи блѣщѣха като свѣтлиничета между саксиитъ съ цвѣта, съ които навсѣгждѣ бѣше пълно.

Задъ тоя блѣсъкъ имаше височко мѣсто, покрито съ мѣхъ на това мѣсто между катерливи растения имаше дърво и подъ това дърво седѣше самовилата. Лицето ѝ бѣше хубаво като день и въ чертитѣ ѝ имаше такава нѣжностъ, щото Фебка искаше да се затече при нея. Но отеднажъ я налегнаха обикновени капризи и тя остана като закована за земята.

„Земно дѣте, добръ дошло!“ каза царицата съ нѣженъ гласъ, но Феба не можеше да се мръдне отъ мѣстото си. Хубавата царица въздѣхна и направи знакъ на свитѣ подданици да се оттеглятъ.

„Фебко“, каза тя, „искаше ми се нѣщо да те питамъ“. Но момичето си стисна устата и упорито мълчеше.

„Ела дѣте,“ — каза царицата, „твоитѣ капризи те правятъ злочеста“.

„Не, не съмъ злочеста“.

„Злочеста си, макаръ че не искашъ да признаешъ това.“

„Азъ искамъ само у дома да си ида“.

„Нѣма да те спра“.

Феба се обърна къмъ вратата, но уви! Вратата се бѣха изгубили и така тя се принуди да иде при царицата и да я пита какво иска.

Царицата спусна ржката си между саксиитѣ съ цвѣта и извади кошница отъ лъскаво злато. Кошницата бѣ окичена съ лъскави бисери, а въ срѣдата лъщѣше голѣмъ елмазъ.

„Фебко“, каза царицата на самовилитѣ съ милъ гласъ, „това е кошницата на щастieto, но е затворена и само оня, който се отърве отъ всѣкакви капризи, ще намѣри ключа.“